

[Poul Møller.]

skyld i, at det er gået mere eller mindre godt for det hold, man har været anfører for. Men jeg forstår, at den højtærede statsminister unddrager sig en bedømmelse her og hellere forlader tinget under denne debat, skønt den højtærede statsminister vel er den, der er mest ansvarlig for den situation, vi befinder os i. Der er ingen af sig, der har fulgt udviklingen gennem de sidste måneder, der på nogen måde føler sig fristet til at lægge ansvaret for det, der er sket, hverken på den højtærede finansminister, på den højtærede landbrugsminister eller på den højtærede økonomiminister. Det har i øvrigt ikke en døjt med fodbold at gøre, det, der her er tale om. Det er en meget let måde at prøve at komme omkring ved det kaos, man faktisk har skabt for skatteudskrivningen i det kommende år.

Jeg så så sent som i går, at regeringspressen tumler med planer om, at nu skal vi videre med arbejdet, således at vi kan ændre den udskrivningslov, der nu gennemføres, ind i det nye skatteår, og at man kan sende nye skattebilletter ud til folk og ændre hele beskatningen. Noget sådant har vi aldrig været ud for før, og jeg misunder ikke de kommunale funktionærer og tjenestemænd og de kommunalbestyrelser, der skal administrere skatteudskrivningen i de kommende år. Vil den højtærede statsminister endelig benytte sig af billedsprog, skulle han gå hen på Dantes Plads og se på Rodins „Borgerne fra Calais“. For det er i virkeligheden borgerne fra Calais, den høje regering minder om i denne situation. Desværre er det ikke bare regeringens, men også folketingets situation, der er skabt ved statsministerens enestående nonchalance over for tinget både med hensyn til fremsættelsestidspunktet for lovforslaget og med hensyn til det tidspunkt, hvor statsministeren selv meldte sig hjemme for folketingsudvalgets arbejde så sent som i søndag eftermiddags, uforberedt på det samråd, man havde forberedt i udvalget, og uden at kunne give klar besked om noget som helst af det, udvalget spurgte den højtærede minister om. Først mandag, samme dag, som forslaget til udskrivningslov blev trukket tilbage og omsætningsafgiften fik lov til at hvile indtil videre, først mandag nåede statsministeren

frem til noget, der lignede et udspil fra regeringens side. Det er sandheden om, hvad der er sket med hensyn til statsministerens medvirken. Jeg ved godt, at den højtærede statsminister har travlt med mange ting, og jeg ved, at når man både skal bekrænse Volmer Sørensen og Erik Bach, være formand for u-landshjælpen og optræde i fjernsyn når som helst, kan der ikke blive tid til at passe folketingsarbejdet. Men folketinget føler efterhånden — det gør ikke mindst oppositionspartierne — at der mangler en ledelse i det politiske arbejde herhjemme, og at denne mangel skyldes, at statsministeren påtager sig opgaver, som han slet ikke har tid til, hvis han også skal passe den politiske opgave, som han først og fremmest er udepeget til.

Der er nu spildt 12 måneder, siden indkomstudviklingen og udgiftsudviklingen i statsregnskabet løb fra den høje regering; der er nu gået 12 måneder, siden vi fra oppositionens side prøvede på at standse den skæve udvikling ved her i tinget at stille forslag om omgående gennemførelse af opsparingsfremmende foranstaltninger. Regeringen ville intet i fjor. Regeringen kom i efteråret med en række foranstaltninger, om hvilke vi med rette kunne sige, at det var pjatforanstaltninger, foranstaltninger, der ikke gik i dybden, der ikke havde nogen mulighed for i virkeligheden at lette på den situation, vi var inde i, og foranstaltninger, der oven i købet blev præsenteret — som alt, hvad regeringen præsenterer her i tinget — som et forsøg på at stille skattelettelse i udsigt til foråret.

Vi erindrer alle, hvordan finansministeren sagde, at hvis han fik disse afgifter, var der en mulighed for skattelettelse til foråret, og det var betingelsen for det. Vi søgte en helhedsløsning dengang, i oktober-november, hvor endnu en helhedsløsning kunne være skabt på forholdsvist lempelige vilkår for befolkningen. Vi søgte forhandling om besparelser, udgiftsnedsættelser og fremme af privat opsparing under de forhandlinger, der forgik i efteråret. Men vi blev afvist, man forhandlede ikke med os, man ville have gennemført foranstaltningerne med det samme. Vi så, hvordan man i efteråret afgav betænkning fra embedsmændenes side om en omsætningsafgift, administreret i detaileddet.